

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

27 март 1990 година*

По дело C-113/89

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Tribunal administrative (Франция) в производството, висящо пред този съд между

Rush Portuguesa Lda

и

Office national d'immigration (Национална имиграционна служба)

относно тълкуването на член 5 и членове 58 - 66 от Договора за ЕИО и Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 относно свободното движение на работници в рамките на Общността (ОВ L 257, стр. 2), и членове 2, 215, 216 и 221 от Акта относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и съгласуването с Договорите,

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н С. N. Kakouris, председател на състав, г-н Т. Коорmans, г-н G. F. Mancini, г-н Т. F. O' Higgins и г-н М. Díez de Velasco, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

като взе предвид становищата, представени:

- за ищеца, Rush Portuguesa Lda , от адв. А. Desmazières de Séchelles, avocat в Париж,

- за френското правителство, от г-н G. de Bergues, юридически съветник, подпомаган г-н G. A. Delafosse, директор в Министерство на заетостта, Париж, в качеството на представители

- за португалското правителство, от г-жа М. L. Duarte, юридически съветник, и г-н L. I. Fernandes, директор на правния отдел, в качеството на представители,

- за Комисията, от г-н Е. Lasnet, юридически съветник, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

след като взе предвид доклада от съдебното заседание и последвалото заседание от 11 януари 1990 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на заседанието от 7 март 1990г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 2 март 1989 г., постъпило в Съда на 7 април 1989 г., Tribunal administratif (Административен съд), Versailles отправя до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО три въпроса относно тълкуването на член 5 и членове 58 - 66 от Договора за ЕИО и членове 2, 215, 216 и 221 от Акта относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и съгласуването с Договорите (наричан отгук нататък "Акта за присъединяване" и на Регламент на Съвета (ЕИО) № 1612/68 от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в рамките на Общността (ОВ L 257, стр. 2).

2. Тези въпроси са повдигнати в производство между Rush Portuguesa Lda , дружество създадено в Португалия, с предмет на дейност строителство и обществени поръчки, и Office national d'immigration. Rush Portuguesa Lda е сключило с френско дружество договор за изпълнение на изграждането на железопътна линия в западна Франция. За тази цел то довежда португалските си работници от Португалия. Въпреки това, по силата на изключително право предоставеното Ж съгласно член L 341.9 от Кодекс на труда на Франция единствено Office national d'immigration, може да наема във Франция работници, граждани на трети страни.

3. След като установява, че Rush Portuguesa Lda не е изпълнило изискванията на Кодекса на труда относно дейността на наети лица, извършвана във Франция от граждани на страни не членки, директорът на Office national d'immigration нотифицира Rush Portuguesa Lda за решение, с което постановява специална вноска, дължима от работодатели, наели чуждестранни работници в нарушение на разпоредбите на Кодекса на труда.

4. В производството за отмяна на това решение, повдигнато пред Tribunal administratif, Versailles, Rush Portuguesa Lda твърди, че има право свободно да предоставя услуги в рамките на Общността и поради това разпоредбите на членове 59 и 66 от Договора за ЕИО изключват прилагането на национално законодателство, което забранява на неговия персонал да работи във Франция. Office national d'immigration твърди, че свободното предоставяне на услуги не обхваща всички работници на доставчика на услуги, тъй като спрямо тези лица продължават да се прилагат правилата за работници от страни не членки, съгласно преходните разпоредби Акта за присъединяване относно свободното движение на работници.

5. Tribunal administratif счита, че решението на спора зависи от тълкуването на правото на Общността. Следователно спира производството и отправя следните въпроси до Съда за преюдициално запитване:

“1) Съгласно правото на Общността като цяло и, по-специално, член 5 и членове 58 - 66 от Римския договор и член 2 от Акта за присъединяване на Португалия към Европейската общност, има ли право държава-членка, учредител на Общността, каквато е Франция, да забранява на португалско дружество със седалище в Португалия да предоставя услуги в областта на строителството и обществените поръчки на територия на тази държава-членка, чрез своите португалски работници, така че последните да извършват на място дейност от негово име и за негова сметка във връзка с тези услуги, при условие, че португалските работници са длъжни да се завърнат и в действителност се завръщат в Португалия веднага след като изпълнят възложената задача и услуги?

2) Може ли правото на португалското дружество да предоставя услуги в рамките на Общността да бъде поставяно в зависимост от условия на държава-членка, учредител на ЕИО, свързани, по-специално, с наемане на работници на място, получаване на разрешителни за работа за неговите португалски работници или плащане на съответни такси на официален имиграционен орган?

3) Може ли работната сила, която е причина за налагането на спорните специални вноски и чийто имена и квалификации са посочени в списъка, които се съдържа се в приложението към докладите, изготвени от инспектора по труда относно извършените от Rush Portuguesa Lda нарушения, да се считат за “специализиран персонал или служители, които заемат длъжност с поверителен характер ”по смисъла на разпоредбите на приложението към Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г.?”

6. Налице е препращане към доклада от съдебното заседание с оглед позадълбочения преглед на обстоятелствата по случая, хода на производството и писмените становища, представени пред Съда, които са посочени и обсъдени оттук-нататък единствено доколкото това е необходимо за доводите на Съда.

7. Първите два въпроса се отнасят до положението на дружество със седалище в Португалия, което предоставя услуги в областта на строителството и обществените поръчки в държава, станала членка на Общността преди 1 януари 1986 г. - датата на присъединяване на Португалия, и което за тази цел изпраща свои работници от Португалия за срока на изпълнение на възложената работа. Първият въпрос цели да установи дали в тези случаи доставчикът на услуги може да претендира право да придвижва персонала си на основание членове 59 и 60 от Договора и член 2 от Акта за присъединяване. Вторият въпрос цели да установи дали държавата-членка, на чиято територия следва да се извършат дейностите, може да налага условия на доставчика на услуги, свързани с наемане на персонал на място и получаване на разрешителни за работа за португалските работници. Уместно е тези два въпроса да се разгледат заедно.

8. Съгласно член 2 от Акта за присъединяване, разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги се прилага спрямо отношения между Португалия и другите държави-членки от датата на присъединяване Ж към Общността. Единствено във връзка с дейности от областта на пътническите и туристически услуги и киното, член 221 от Акта за присъединяване предвижда преходни мерки.

9. Актът за присъединяване предвижда различен режим относно свободното движение на работници. Съгласно член 215 от Акта за присъединяване, разпоредбите на член 48 от Договора следва да се прилагат по отношение на свободното движение на работници между Португалия и другите държави-членки единствено при условията на преходните разпоредби, предвидени в член 216 - 219 от Акта за присъединяване. Член 216 отлага прилагането на членове 1 - 6 от Регламент № 1612/68 до 1 януари 1993 г. През този период могат да се прилагат националните разпоредби или разпоредбите от двустранни споразумения, съгласно които предварителното разрешително е условие за имиграция с оглед извършване на дейност като наето лице и/или получаване на платена работа. Член 218 от Акта за присъединяване постановява, че тази дерогация води до не прилагане на правилата на Общността относно движението и пребиваването в Общността на работници от държави-членки и техните семейства, доколкото прилагането на тези правила е свързано с прилагането на членове 1 - 6 от Регламент № 1612/68.

10. Въпросите, отправени за преюдициално заключение повдигат проблема за връзката между свободното предоставяне на услуги, гарантирано в членове 59 и 60 от Договора, и дерогациите за свободното движение на работници, предвидени в членове 215 и последващите от Договора за присъединяване.

11. В тази връзка на първо място следва да се посочи, че установеното в член 59 от Договора свободно предоставяне на услуги, дава право на доставчика на услуга, на основание член 60 от Договора, временно да упражнява своята дейност в държавата, в която се предоставя услугата, “при същите условия, каквито съответната държава прилага спрямо своите собствени граждани”.

12. Следователно членове 59 и 60 от Договора не допускат държавите-членки да забраняват на даден доставчик на услуги, със седалище в друга държава-членка, да се придвижва свободно на тяхна територия заедно с целия си персонал, като не дава право на тези държави-членки да ограничават движението на въпросния персонал чрез определени изисквания, като например наемане на работна ръка на място или задължение за получаване на разрешително за работа. Въвеждането на такива условия спрямо доставчика на услуги, със седалище в друга държава-членка, го дискриминира по отношение на конкурентите му със седалище в държавата-домакин, които имат право да използват собствения си персонал без ограничения, и в резултат на това засяга способността му да предостави услугата.

13. Следва да се припомни също така, че член 216 от Акта за присъединяване цели да предотврати нарушения на пазара на труда след присъединяването на Португалия, както в Португалия, така и в другите държави-членки, резултат от масови и непосредствени придвижвания на работници, като за тази цел въвежда дерогация от принципа за свободно движение на работници, предвидена в член 48 от Договора. Съгласно практиката на Съда, тази дерогация трябва да се тълкува в светлината на упоменатата по-горе цел (вж. Решение от 27 септември 1989 г, Lopes da Veiga, Recueil, стр. 2989).

14. Дерогацията, предвидена в член 216 от Акта за присъединяване се отнася до Дял I от Регламент № 1612/68 относно изискванията за наемане на работна ръка. Националните разпоредби или тези разпоредби от споразумения, които остават в сила през периода на прилагане на тази дерогация, са свързани с разрешаването на имиграция и изискванията при наемане на работна ръка. Следователно се налага изводът, че дерогацията, която се съдържа в член 216, се прилага, когато става въпрос за достъпа на португалски работници до пазара на труда в друга държава-членка и правилата за влизане и пребиваване на португалски работници, които търсят такъв достъп и членовете на техните семейства. В действителност прилагането на тази дерогация е обосновано, тъй като при тези обстоятелства съществува опасност от нарушаване на пазара на труда в държавата-членка, домакин.

15. Все пак положението е различно в случая, предмет на главното производство, при който е налице временно движение на работници, изпратени в друга държава-членка да изпълнят строителни работи или обществени поръчки като част от предоставяните от техния работодател услуги. В действителност тези работници се завръщат в държавата по произход след завършване на работата си без да получат никакъв достъп до пазара на труда в държавата-членка домакин.

16. Следва да се посочи, че тъй като понятието предоставяне на услуги, което се съдържа в член 60 от Договора, обхваща твърде различни дейности, не във всички случаи заключенията ще бъдат еднакви. По-специално, трябва да се има предвид обстоятелството, изтъкнато от френското правителство, че дружество с предмет на дейност осигуряване на работна ръка, макар и доставчик на услуги по смисъла на Договора, извършва дейности, които по своята същност създават възможности за получаване на достъп до пазара на труда в държавата-членка, домакин. В този случай член 216 от Акта за присъединяване би забранил на дружество, което предоставя услуги, да осигурява работна ръка от Португалия.

17. Все пак този извод по никакъв начин не засяга правото на доставчика на услуги в областта на строителството и обществените поръчки да придвижва своя персонал от Португалия за периода на поетата работа. Независимо от това в този случай държавите-членки трябва да имат право да се уверят дали португалското дружество, на което са възложени строителство или обществени поръчки, не се възползва от свободата на предоставяне на услуги за други цели, например довеждане на работници с оглед осигуряването им на работа в нарушение на член

216 от Акта за присъединяване. Все пак тези проверки трябва да отговарят на предвидените в правото на Общността ограничения и, по-специално, тези, които произтичат от свободното предоставяне на услуги, което не трябва да се окаже неосъществимо, а упражняването му да е предмет на преценка от властите.

18. На последно място и в отговор на загрижеността, изразена в тази връзка от френското правителство, следва да се посочи, че правото на Общността не забранява на държавите-членки да разширят прилагането на своето законодателство или колективните трудови договори, влезли в сила за работодателите и работниците, спрямо наетите, макар и временно, лица на територията, независимо в коя държава се намира седалището на работодателя; нито пък, че правото на Общността забранява на държавите-членки да прилагат тези правила чрез подходящи средства (Решение от 3 февруари 1982 г. Soco и Desquenue, 62/81 и 63/81, Recueil, стр. 223).

19. От изложеното по-горе следва, че отговорът на първия и втория въпрос следва да бъде, че членове 59 и 60 от Договора за ЕИО и членове 215 и 216 от Акта за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република трябва да се тълкуват в смисъл, че дружество със седалище в Португалия, което предоставя услуги в областта на строителството и обществените поръчки в друга държава-членка, може да се премести със свои собствени работници, които да доведе от Португалия за продължителността на въпросните дейности. В този случай властите на държавата-членка, на чиято територия дейностите трябва да се извършат, не могат да налагат на доставчика на услугите условия, свързани с набиране на работна ръка на място и получаване на разрешително за работа на португалската работна сила.

20. Предвид отговора на първите два въпроса, не е необходимо да се дава отговор по третия въпрос.

По съдебните разноски

21. Разноските, направени от френското и португалското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са предоставили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася по въпросите, отправени от Tribunal administratif, Versailles с
Определение от 2 март 1989 г., реши:

Членове 59 и 60 от Договора за ЕИО и членове 215 и 216 от Акта за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република трябва да се тълкуват в смисъл, че дружество със седалище в Португалия, което предоставя услуги в областта на строителството и обществените поръчки в друга държава-членка, може да се премести със свои собствени работници, които да доведе от Португалия за продължителността на въпросните дейности. В този случай властите на държавата-членка, на чиято територия дейностите трябва да се извършат, не могат да налагат на доставчика на услугите условия, свързани с набиране на работна ръка на място и получаване на разрешително за работа на португалската работна сила.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 март 1990 година.

Подписи